

1.Sygn. akt VI GC 1296/20

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący Sędzia Andrzej Makówka

Protokolant stażysta Katarzyna Las

po rozpoznaniu 19 maja 2021 r. w Rybniku

na rozprawie, w postępowaniu uproszczonym

sprawy gospodarczej z powództwa K. K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w R.

2.o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 2.991,96 zł (dwa tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy);

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej (...) i dziesięciu punktów procentowych od 1 lutego 2020 r.;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VI GC 1296/20

UZASADNIENIE

Powódka K. K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. w R. 2.991,96 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 2.821,62 zł od 1 lutego 2020 r. i kosztami postępowania. Dochodziła zapłaty prowizji od umów zawartych przez pozwaną z pośrednictwem powódki oraz zryczałtowanych kosztów odzyskiwania należności (równowartości 40 euro).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzuciła zawyżenie prowizji do wysokości 3%, zamiast ustalonej 1% i nienależyte wykonywanie usług przez powódkę.

Sąd ustalił:

26 marca 2018 r. strony zawarły umowę pośrednictwa w sprzedaży produktów pozwanej. Powódka miała wyszukiwać klientów dla pozwanej, za co miała otrzymywać wynagrodzenie w wysokości każdorazowo pisemnie ustalonej. Wszelkie zmiany wymagały dla swej ważności formy pisemnej (§13). 1 czerwca 2019 r. strony zawarły aneks do umowy. Zgodnie z § 2 ust. 5 aneksu, powódka miała otrzymać wynagrodzenie w wysokości nie mniejszej niż 3% ceny netto towarów sprzedanych na rzecz podmiotu wskazanego przez pozwaną, chyba że strony ustaliły pisemnie pod rygorem nieważności inne wynagrodzenie w stosunku do danej transakcji. Tak wyliczone wynagrodzenie powódki miało zostać

zwiększone o podatek od towarów i usług. Wynagrodzenia miały być płatne po otrzymaniu zapłaty od kontrahentów powódki. Aneks nie zawierał przepisów przejściowych.

Dowód: umowa stron k. 11-12, aneks nr 1 k. 13

Powódka pozyskała dla pozwanej klienta (...) sp. z o.o. sp.k. w P.(dalej (...)). 5 kwietnia 2019 r. (...) zawarł z pozwaną umowę o roboty budowlane. Pozwana w korespondencji mailowej z 24 lipca 2019 r. poinformował powódkę, że prowizja za (...) wynosi 1%. Powódka obciążyła pozwaną wynagrodzeniem za usługę pośrednictwa w dniach: 3 lipca 2019 r., 16 lipca 2019 r., 26 sierpnia 2019 r. Wynagrodzenie wyliczyła jako 1 % wartości zapłat dokonanych przez (...).

Dowód: umowa o roboty budowlane k. 82-88, faktury powódki z fakturami źródłowymi k. 89, 49-54, dowody zapłaty wynagrodzenia przysługującego powódce k. 91, mail pozwanej k. 15v,

23 stycznia 2020 r. powódka poinformowała pozwaną, że (...) zapłaciła kolejną fakturę o nr (...)w wysokości 76.488,68 zł netto. 24 stycznia 2020 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT w wysokości 2.821,62 zł z terminem płatności do 31 stycznia 2020 r.

Dowód: informacja o zapłacie k. 15, faktura powódki k. 16,

5 lutego 2020 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty. Pozwana odmówiła zapłaty wynagrodzenia. Dalsze wezwania pozostały bezskuteczne. Pozwana konsekwentnie twierdziła, że prowizja w przypadku (...) została ustalona w wysokości 1 %.

Dowód: wezwania do zapłaty k. 14v, 17, 19, odpowiedzi pozwanej k. 15, 20, korespondencja mailowa stron k. 37 - 47

Pominięto dowodu z zeznań świadków S. K. i M. S. jako zbędne, gdyż sprawa została wystarczająco wyjaśniona w oparciu o wskazany wyżej materiał dowodowy.

Sąd zważył:

Powódka dochodziła zapłaty wynagrodzenia za usługi pośrednictwa świadczone pozwanej. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wykonane usługi wynikało z norm art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 735 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 750 k.c., z których wynika, iż przez umowę o świadczenie usług przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do świadczenia usług na rzecz dającego zlecenie, co do zasady za wynagrodzeniem.

Pozwana przyznała, że strony zawarły umowę z aneksem o treści podanej przez powódkę. Nie kwestionowała także pozyskania dla pozwanej klienta (...). Spór dotyczył wysokości prowizji należnej powódce od faktury nr (...), zapłaconej przez (...).

Z § 13 umowy stron wynikało wprost, że wszelkie zmiany umowy wymagają dla swej ważności formy pisemnej. Podobnie w aneksie do umowy zastrzeżono formę pisemną pod rygorem nieważności dla ustalenia wysokości prowizji w szczególnych przypadkach. Zgodnie z art. 76 k.c. jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi ma być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Z kolei na podstawie art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Nie ulegało wątpliwości, że strony ani przed zawarciem aneksu do umowy z 26 marca 2018 r., ani po jego zawarciu, nie ustaliły w formie pisemnej prowizji przysługującej powódce w wysokości odmiennej niż ustalona w § 2 ust. 5 umowy stron, zmienionej aneksem z 1 czerwca 2019 r., a wynoszącej 3 % ceny netto towarów sprzedanych na rzecz podmiotu wskazanego przez pozwaną i powiększonej o podatek VAT. W tej sytuacji nawet odmienna praktyka stron, która niewątpliwie istniała, gdyż do stycznia 2020 r. sama powódka występowała jedynie o 1 % wynagrodzenia za swoje czynności nie sanowała braku pisemnego ustalenia wysokości prowizji i w konsekwencji powódce przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 2.821,62 zł, które zostało zasądzone na podstawie wskazanego wyżej przepisu.

Pozwana nie przedstawiła żadnego dokumentu wskazującego na nienależyte wykonywanie umowy przez powódkę. Również treść licznie złożonych maili wysłanych przez strony nie potwierdziła tego twierdzenia pozwanej. Zarzut ten pojawił się dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty i został wygenerowany na potrzeby toczzonego procesu.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych zasądzono od pozwanego na rzecz powódki rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w kwocie 170,34 zł.

Z kolei na podstawie art. 7 ust. 1 w związku z art. 4 pkt 3 b ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych orzeczono o odsetkach za opóźnienie, zasądzając je od 1 lutego 2020 r. tj. następnego dnia odpowiednio od terminu zapłaty określonego w fakturze VAT wystawionej przez powódkę pozwanemu.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanych, odpowiednio do wyniku postępowania. Na koszty te w wysokości 1.117 zł złożyły się: 200 zł opłaty od pozwu, 900 zł wynagrodzenia radcy prawnego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

sędzia Andrzej Makówka